

Jézus búcsúbeszédének harmadik részét ismerhetjük meg ebből az evangéliumi részletből.

Jézus felkészíti az apostolokat a saját sorsára, amelynek beteljesülése hamarosan eljön. Ijedten, értetlenül reagálnak övéi a hallottakra, nem tudják és nem is akarják fölfogni, hogy a Messiásként megismert vezetőjükre csúfos sors vár. Jézus minden szíve melegségével nyugtatja őket, nincsen okuk nyugtalanságra, félelemre, hiszen az Atyához megy, Aki nagyobb Őnála. A legjobb helyre megy, nem lesz semmi baj. Ebben a beszédben nem részletezi, hogy milyen módon fog távozni, csak annyit érzékeltet, hogy meg kell történnie, el kell mennie, mert ezzel teljesíti az Atya akaratát.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen” (Így közvetíti szavait a Magyar Bibliatársulat megbízásából készült fordítás 1996)

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, s ne féljen.” (Így írja a Károli Biblia)

Tudjuk, hogy az apostolok ekkor még nem szabadultak meg attól a korszemlélettől, elvárástól, hogy az eljövendő messiási szerep miben áll. Világi dicsőség, hatalomátvétel, politikai felszabadulás Izrael számára. Az evilági és az Isten Országa közötti különbség még mindig nem vált szét a gondolkozásukban. Így érthető a riadalmuk – hová megy, minek megy? Hát itt a helye, majd mi segítünk diadalra vinni ügyét...

Jézus megnyugtató szándékkal a saját békéjét akarja nekik adni. Ha ő nem aggódik, aki benne bízik, szintén nem aggódik. A saját személyét adja garanciául nekik, hogy ne féljenek. (Korábban a Szent Szellem számukra történő eljövételét is megígéri, aki segíteni fogja őket.) Komoly dolgok várhatóak, komolyan föl kell készülni lélekben már előre.

Az aggodalom és félelem a sátán eszköze arra, hogy összezavarja a szerető szíveket, és kétségeket ékeljen a szeretett személy és övéi közé. Ezt meg kell akadályozni, hiszen egész életművét, a tanítását elveszíthetik utódai, ha nem talál megfelelő eszközt a további bizalom fönntartására. Ezért van az, hogy a várható történéseket jóslat-szerűen előre vetíti: *„És most mondtam meg néktek, mielőtt meglenne, hogy amikor majd meglesz, higgyetek.”*

Jézus azt a hitet és bizalmat, amely a közös együttlét ideje alatt kialakult a tanítványiban, próbálja még inkább erősíteni, tartósítani vigasztaló szavaival. Búcsúzik, de nem megy el örökre, visszajön. Ami távollétében történik vele, az a világ fejedelmének a dolga, de ne féljenek, nincsen annak semmi hatalma fölötte.

Tanuljunk meg Jézus elvárásának megfelelni, még akkor is, ha nem mindig értjük az elkövetkezendőket. Teljes szívvel és lélekkel bizzunk Benne, ahogyan Ő is bízott az Atyában, ne aggódjunk és féljünk fölöslegesen, hiszen Isten kezében vagyunk egészen, az evilági erők örök részünknek nem árthatnak.

Albrecht Júlia, Budapest